Annus XIV – Vol. XIV 23 Ianuarii 1922 Num. 2

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Nuncium obitus Summi Pontificis.

Acta S. P. Benedicti XV: Litterae Apostolicae, p. 34; Epistolae, p. 38.

Acta SS. Congregationum: *Suprema S. C. S. Officii:* Proscriptio libri, p. 39. - *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 39. - *S. C. Concilii:* Placentina, Iuris praesidendi, p. 40. - *S. C. de Propaganda Fide:* Nominationes, p. 47. - *S. C. pro Ecclesia Orientali:* Nominatio, p. 43.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Congregazione Ordinaria. - Segreteria di Stato: Nomine, onorificenze. - Maggiordomato: Nomine. - Necrologio, p. 44-52.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, Lib. 12. — Extra Italiam, *Frs.* 15.
Unius fasciculi, Lib. 2 —

« Bis fere in mense (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur »* (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XIV, n. 2 - 23 Ianuarii 1922)

PAG.

Nuncium obitus Summi Pontificis 33

ACTA BENEDICTI PP. XV

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Curavit exponendum.* - Facultas perpetua benedictionem abbatialem reliquis Congregationis Hungaricae O. S. B. Abbatibus conferendi conceditur Archiabbati pro tempore *nullius* Sancti Martini de Sacro Monte Pannoniae. - *13 dec. 1921* 34

II. *In Cantabris montibus.* - Sanctuarium B. M. V. de Aránzazu, dioecesis Victoriensis, titulo ac dignitate Basilicae minoris cohonestatur. - *15 decembris 1921* 35

III. *Antiquius nihil.* - Facultas perpetua regendi et administrandi Seminaria conceditur Societati Presbyterorum a Sancto Sulpitio. - *23 decembris 1921* 37

EPISTOLAE

I. *Maximus ille.* - Ad R. P. D. Ioannem Gamberoni, archiepiscopum Vercellensium: de sacro solemni ritu quo diademate ornabatur thaumaturga B. M. V. Imago in metropolitana aede. - *14 novembris 1921* 38

II. *In epistola.* - Ad Emum P. D. Ioannem tit. Sancti Eusebii, S. R. E. presb. card. Csernoch, archiepiscopum Strigoniensium, ceteroque Hungariae Archiepiscopos et

PAG.

Episcopos, communi epistolae respondens ex annuo conventu datae. - *20 decembris 1921* 39

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

Decretum. - Damnatur quoddam opus P. Nivardi Schlögl, Ordinis Cisterciensium. - *16 ianuarii 1922* 41

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 41

S. CONGREGATIO CONCILII

Placentina. - Iuris praesidendi. - *11 decembris 1920* 42

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Nominationes 47

S. CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

Nominatio 47

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti: *Congregazione Ordinaria* 48

II. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 48

III. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* . 51

IV. Necrologio 52

Annus XIV - Vol. XIV 23 Ianuarii 1922 Num. 2

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

†

SUMMUS PONTIFEX

BENEDICTUS PP. XV

DIE XXII IANUARII HORA VI

SANCTISSIME OBDORMIVIT IN DOMINO

R. I. P.

ACTA BENEDICTI PP. XV

LITTERAE APOSTOLICAE

I

FACULTAS PERPETUA BENEDICTIONEM ABBATIALEM RELIQUIS CONGREGATIONIS HUNGARICAE O. S. B. ABBATIBUS CONFERENDI CONCEDITUR ARCHIABBATI PRO TEMPORE NULLIUS SANCTI MARTINI DE SACRO MONTE PANNONIAE.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Curavit exponendum Nobis dilectus filius Rhemigius Bárdos, Archiabbas *nullius* Sancti Martini de sacro monte Pannoniae, vulgo « Pannonhalma » in Hungaria, et Praeses Congregationis Hungaricae O. S. Benedicti, in votis sibi admodum esse, ut pro tempore Archiabbati dictae abbatiae Sancti Martini, qua memoratae Benedictinae Congregationis Praesidi, perpetuo benigne concedamus facultatem conferendi auctoritate Nostra Apostolica benedictionem abbatialem ceteris eiusdem Congregationis Abbatibus ab ipso constituendis ipsique subiectis. Nos autem, probe noscentes intimum nexum quo coenobia Congregationis Hungaricae et archicoenobium *nullius* Sancti Martini eiusdemque Archiabbas inter se invicem coniunguntur, simulque animo repetentes pluribus a decenniis, ex diuturna et constanti consuetudine, Archiabbatem praefatum uti memoratae Congregationis Praesidem, impetratis iterato Sanctae huius Sedis indultis, omnibus reliquis istius Congregationis Abbatibus, auctoritate Apostolica, benedictionem abbatialem impertivisse, optatis his annuendum existimavimus. Quamobrem, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi praepositis pro Religiosorum Sodalium negotiis diiudicandis, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, concedimus ut tam hodiernus Archiabbas *nullius* Sancti Martini de sacro monte Pannoniae, quam huius in posterum successores pro tempore, uti Praesides perpetui Congregationis Hungaricae O. S. Benedicti, facultate potiantur conferendi, auctoritate Nostra et Romani Pontificis pro tempore exsistentis, benedictionem abbatialem ceteris ipsius

Hungaricae Benedictinae Congregationis Abbatibus ab ipso constituendis ipsique subiectis.

Porro haec largimur decernentes praesentes Litteras Nostras firmas, validas et efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; dictisque pro tempore Archiabbatibus nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIII decembris MCMXXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status*.

II

SANCTUARIUM B. M. V. DE ARANZAZU, DIOECESIS VICTORIENSIS, TITULO AC DIGNITATE BASILICAE MINORIS COHONESTATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — In Cantabris montibus, dioecesis Victoriensis intra fines, haud procul ab « Oñate », quod est provinciae Guipuzcoae oppidum, deserto in loco, cui a terra spinis consita sermone patrio nomen est « Aránzazu », exstat iam a saeculo decimoquinto sub custodia Fratrum Minorum percelebre sanctuarium Beatae Mariae Virginis de Aránzazu, in quo asservatur vetusta lapidea imago Deiparae Virginis Infantem Iesum sinu foventis, quae circa annum MCCCCLXIX a quodam Ruderico de Balzátegui pastore inventa fuisse fertur. Parva primum aedes in loco apparitionis viciniam incolentium pietate erecta, brevi, ob gratiarum copiam Virginis intercessione obtentarum, in peramplam ecclesiam cessit artis operum splendore insignem, ipsaque veneranda imago, in maioris altaris cella publicae venerationi proposita, pretiosa veste multoque auro gemmisque elucet. Minores enim Fratres, quibus templum concreditum est, Virginem de Aránzazu iam ab anno MDCCXXXI Cantabricensis Franciscalis provinciae Patronam elegerunt; eandemque anno MDCCCLXXXVI, clero populoque plaudente, a Victoriensi Episcopo aureo diademate redimitam, Nos ipsi, anno MDCCCCXVIII, universae regionis municipum et civium votis concedentes, totius civilis

provinciae de Guipuzcoa Patronam praecipuam rite declaravimus. Innumeri fideles e dissitis etiam regionibus enunciatum ad sanctuarium peregre confluunt, frequens religiosa familia ibidem cultui inservit et divinis laudibus concinendis sedulam operam navat; pretiosa sacra supellectili abundat ecclesia; tandem idem sanctuarium sedes est Marialis confraternitatis non modo per Hispaniam, sed etiam in plurimas Americae regiones atque in Philippinas Insulas diffusae. Haec animo repetentes, cum dilectus filius Nicolaus Vicuña Ibarlucea O. F. M. Cantabricensis provinciae Minister, suffultas gravissimis suffragiis tam Episcopi Victoriensis quam alterius a Procuratore generali Ordinis Fratrum Minorum pro Hispania, preces ad Nos porrexerit ut, ad magis fovendam atque augendam christifidelium tam incolarum quam exterorum devotionem et cultum in Beatissimam Virginem de Aránzazu, ipsius Deiparae sanctuarium titulo ac dignitate Basilicae minoris decorare dignaremur, Nos votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, audito venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, sanctuarium Beatissimae Virginis de Aránzazu, prope oppidum « Oñate », provinciae Guipuzcoae, dioecesis Victoriensis intra fines, titulo ac dignitate Basilicae minoris cohonestamus, omnibus et singulis honorificentiis ac privilegiis eidem attributis quae minoribus Almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Haec largimur decernentes praesentes Litteras Nostras firmas, validas et efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xv decembris MCMXXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status*

III

FACULTAS PERPETUA REGENDI ET ADMINISTRANDI SEMINARIA CONCEDITUR SOCIETATI PRESBYTERORUM A SANCTO SULPITIO.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Antiquius nihil, nihil magis Nobis cordi est, quam ut in sortem Domini vocati iuvenes pie recteque instituantur. Iamvero constat et amplissimis probatum est suffragiis, Societatem Presbyterorum a Sancto Sulpitio nuncupatam, conspicuis in Ecclesiam meritis praestantem, ad id instituto suo intendere, videlicet ut iuvenum clericorum mentes sacris scientiis atque ecclesiasticis disciplinis imbuantur in Seminariis, eorumque animi ad pietatis studia informentur. Exploratum quidem habemus ex unanimi Sacrorum Antistitum testimonio, Societatem eamdem frugiferum ad propositum sibi finem assequendum summa diligentia conniti. Placet igitur Nobis memoratae Societatis coeptis favere, atque, hoc ducti consilio, audito suffragio VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalium Congregationi de Religiosis praepositorum, haec quae infra scripta sunt largimur atque statuimus. Nimirum, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum concedimus, ut Societas Presbyterorum a Sancto Sulpitio, quin Sanctam hanc Sedem ad impetrandam in singulis casibus veniam adeat, sacrorum Seminariorum regimen sibi ab Ordinariis locorum concreditum accipere, eademque Seminaria sine Deputatorum interventu a sacris canonibus requisito, tam in spiritualibus quam in temporalibus, administrare libere ac licite possit et valeat. Hanc autem legem adamussim edicimus servari, ut, cum Superior generalis tum Sodales a respectivo Ordinario loci in omnibus dependeant, eidemque Ordinario, adstantibus duobus ex ordine canonicorum ecclesiae cathedralis ipsius dioecesis, quotannis redituum rationem sub anni exitum reddere teneantur.

Haec mandamus, decernentes praesentes Litteras Nostras firmas, validas et efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus apostolicis consti-

tutionibus atque ordinationibus nec non, speciali licet atque individua mentione ac derogatione dignis, contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIII mensis decembris MCMXXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. IOANNEM GAMBERONI, ARCHIEPISCOPUM VERCELLENSIUM: DE SACRO SOLEMNI RITU QUO DIADEMATE ORNABATUR THAUMATURGA B. M. V. IMAGO IN METROPOLITANA AEDE.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Maximus ille venerationis cultus erga sanctissimam Dei Parentem, qui a prima aetate amoris flammam in Nobis accendit semperque aluit, efficit ut summum Nobis gaudium afferant omnes fidei ac pietatis significationes in honorem Virginis, quae universi generis humani amantissima est atque dilectissima mater. Fieri igitur non poterat quin magna afficeremur laetitia cum per te, venerabilis frater, allatum est Nobis de sacro solemnique ritu quo proximis diebus in ista metropolitana aede thaumaturga Imago diademate ornabitur Beatae Virginis quae sub nomine *Madonna degli infermi* tribus abhinc saeculis mirifica pietate colitur. De hoc faustissimo eventu Nos quidem enixe gratulamur, quandoquidem haud parvum devotionis incrementum ex eo in Deiparam Virginem futurum, eademque intercedente, in istam dominici gregis partem electam caelestium munerum copiam esse profecturam confidimus. Quod si qui christifideles, seu horum calamitosorum temporum fluctibus abrepti, seu erratis doctrinis obcaecati vel vanis inanibusque imaginibus decepti, religionis facem suis in cordibus exstinxerunt, quae proxime habebuntur sollemnia ipsorum animos excitent, fidei flammam in eis iterum accendant eosdemque ad bonam frugem revocare valeant. Qua in re Nos quidem animadvertimus peropportunum consilium fuisse tuum permiscendi sollemnibus, quae supra memoravimus, curriculum sacrarum missionum, quibus fidelium animi apte parentur ad Deiparam Virginem dignis prosequendam honoribus, non solum sacri ritus maiestate,

sed etiam errantium conversione atque aucta bonorum sanctimonia. Dignetur Virgo sanctissima, ut Nos precamur vehementer, confirmare in piis filiis ex Vercellensi dioecesi ea sancta proposita quae ipsi ad Imaginem eius percelebrem iterabunt, ut uberrimi salutis fructus in proximis sacris sollemnibus feliciter percipiantur. In hanc rem, libentissime quidem rogatam benedictionem apostolicam tibi, venerabilis frater, ceteris Episcopis qui sua praesentia sancti ritus splendorem augebunt, oratoribus sacrarum missionum nec non iis omnibus qui sollemnia ista participantes ad sanctissimae Virginis triumphum conferent, effuso animo largimur. Ac praeterea facultatem tibi dantes, venerabilis frater, benedictionem papalem sollemniore die impertiendi, iis omnibus qui his diebus sollemnibus venerandam Imaginem inviserint plenariam indulgentiam concedimus, usitatis videlicet Ecclesiae conditionibus lucrandam.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIV mensis novembris MCMXXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD EM.UM P. D. IOANNEM TIT. SANCTI EUSEBII, S. R. E. PRESB. CARD. CSERNOCH, ARCHIEPISCOPUM STRIGONIENSIUM, CETEROSQUE HUNGARIAE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS, COMMUNI EPISTOLAE RESPONDENS EX ANNUO CONVENTU DATAE.

Dilecte fili Noster ac venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — In epistola, quam coniunctim ad Nos dedistis Budapestini congregati, ornastis Nos iudicii vestri testimonio et, adventante annua recordatione nativitatis Christi Redemptoris, cumulastis ominibus, quibus visi estis desiderabilia omnia plena manu conferre in Nos voluisse. Pergratam habuimus hanc amoris significationem libetque hisce vos affari litteris, ut omina ominibus commutantes, quod amantissime facimus, simul hortemur ad animose ferendas eas curas atque acerbitates, quas nova vobis impertiunt tempora. Nec paucae hae profecto sunt, neque leves. Multa enim vobis sananda sunt vulnera: multa excitanda, quae ignorantia vel socordia iacent: multa providenda ut clerus Christi bonus odor sit, ut revirescat in populo antiqua pietas, ut religioni suus ubique sit honos. Laborum ac molestiarum moles ne vos

frangat; pro Christo legatione fungimini et Qui vos posuit episcopos, Ipse et vires tribuet et incepta secundabit.

Haec, ut intelligitis, scripsimus moti non tam consilio eos hortandi, qui hortatione non egent, quam studio Ecclesiarum vestrarum ac paterna in vos benevolentia, cuius testis sit etiam apostolica benedictio, quam caelestium auspicem munerum largissimorum, vobis omnibus, dilecte fili Noster ac venerabiles fratres, clero ac populo unicuique vestrum tradito peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XX decembris MCMXXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

DAMNATUR QUODDAM OPUS P. NIVARDI SCHLÖGL, ORDINIS CISTERCIENSIUM

Feria IV, die 16 novembris 1921

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis S. Officii Emi ac Rmi Domini Cardinales in rebus fidei et morum Inquisitores generales proscripserunt, damnaverunt atque in Indicem librorum prohibitorum inserendum mandarunt opus cui titulus: *Die heiligen Schriften des Neuen Bundes: Aus dem Urtext übersetzt mit Erläuterungen und einer Einführung,* von Dr Nivard Schlögl, Ord. Cist., o. ö. Professor an der Wiener Universität. Burgverlag Richter und Zollner, Wien, 1920.

Et insequenti feria V, die 17 eiusdem mensis et anni, Sanctissimus D. N. Benedictus divina Providentia Papa XV, in solita audientia R. P. D. Assessori S. Officii impertita, relatam sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit, confirmavit et publicandam mandavit.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 16 ianuarii 1922.

Aloisius Castellano, *Supremae S. C. S. Officii Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV, decretis S. Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

14 ianuarii 1922. — Cathedrali episcopali Ecclesiae Sebenicensi praefecit R. P. Hieronymum M. Mileta, Ordinis Fratrum Minorum Conventualium.

14 ianuarii 1922. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Attaliensi, R. P. D. Patritium O'Donnell, hactenus Episcopum Rapotensem, quem constituit coadiutorem cum iure futurae successionis Emi P. D. Michaelis S. R. E. Card. Logue, Archiepiscopi Armachani.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

PLACENTINA

IURIS PRAESIDENDI

Die 11 decembris 1920

SPECIES FACTI. — Per Bullam Apostolicae Datariae die 22 ianuarii 1917 datam, sac. Aegidius Agazini constitutus est canonicus coadiutor cum iure futurae successionis D. Camilli Mangot, Praepositi ecclesiae cathedralis Placentinae. Quum vero in praefata cathedrali ecclesia ad canonicum Praepositum, qui primam obtinet dignitatem in Capitulo, ius spectet praesidendi coetibus capitularibus, ante quam can. Agazini coadiutoriae possessionem nancisceretur, in conventu capitulari quaestio instituta est utrum coadiutor iisdem praecedentiae iuribus, quibus potiebatur coadiutus, frui deberet. Et quamvis neque ex iure communi neque ex Bulla nominationis id ei competere capitularibus visum esset, die tamen 8 maii 1917 supplicem ad Episcopum obtulerunt libellum ut ad quaestionem solvendam opportunum dubium S. Sedi proponeret.

Quare Episcopus, Capituli precibus annuens, die 12 eiusdem mensis, supplicem ipsius Capituli libellum ad Sacram hanc Congregationem misit, adnotans Can. Praepositum esse « la prima Dignità del Capitolo « con diritto almeno consuetudinario di presiedere le adunanze capito- « lari: in sua assenza presiede il Canonico anziano », et factum commemorans D. Iosephi Caminati qui, cum esset coadiutor canonici Praepositi a mense maio 1880 usque ad mensem martium 1892, iure praesidendi in coetibus capitularibus usus est, Capitulo minime contradicente. Tandem transcribit verba Bullae nominationis Can. Agazini quibus coadiutoria ita eidem conceditur ut « omnibus privilegiis et « gratiis quibus dictus Camillus [i. e. Can. Praepositus Mangot] ratione « praefatae Praepositurae fruitur, pariter frui possit ac valeat [Coadiu-

« tor] ». - Nihilominus ad has Episcopi litteras Sacra haec Congregatio die 16 eiusdem mensis rescripsit: « In casu, omnibus attentis, canoni- « cum coadiutorem Aegidium Agazini non habere ius praesidendi coe- « tibus capitularibus ».

De his omnibus cum certior factus esset can. Aegidius Agazini, qui quaestionem hucusque penitus ignoraverat, die 4 decembris 1917 ad S. H. C. recurrit atque probare contendit, si minime ex iure communi aut vi Bullae nominationis, saltem ex consuetudine ius sibi competere praesidendi coetibus capitularibus, idque demonstrare nititur duobus exemplis suorum antecessorum, Caminati, de quo supra, et can. coadiutoris Bissi a. 1817 cuius exstant adhuc quaedam acta capitularia hac formula incipientia: « Noi *Prevosto Coadiutore*, Capitolo e Cano- « nici », etc. Pluribus idcirco ad rem allatis, enixis precibus postulavit ut res integra deferretur ad plenarium Emorum Patrum coetum. Omnibus itaque de more peractis, et utraque parte suas deductiones proponente, subiectum fuit Emis Patribus dubium:

« An canonicus coadiutor ius habeat praesidendi coetibus capitu- « laribus in casu ».

Synopsis disceptationis. — Quod attinet ius commune, quaestio expedita est, cum ipse recurrens minime ex hoc titulo praetensum praesidendi ius vindicet, sed immo provocet ad verba cl. Oietti, *Syn. rer. mor.* etc., vol. I, p. 930, n. 1227, ubi docetur haec officia et praeeminentias minime stricto iure deberi, sed aliquando permitti in litteris Apostolicis, vel etiam deberi ex legitima consuetudine. Et merito. Enimvero canone 397 Codicis iur. can. clare edicitur: « Nisi aliud in statutis « capitularibus caveatur, dignitatibus et canonicis *secundum ordinem* « *praecedentiae* ius et officium est: convocare capitulum eique praeesse « ac praescribere et ordinare quae ad chori directionem referantur, « dummodo dignitas sit de gremio Capituli ». Atqui in primis certum est canonicis coadiutoribus non competere ius praecedendi super veris canonicis. Cfr. S. R. C. decr. auth. 1037 statuentis: « Coadiutori etiam « primae dignitatis qualemcumque clausulam in litteris apostolicis « expressam minime suffragari quin ipse ultimae dignitati, tametsi an- « nuali, digniorem locum deferre teneatur ». Unde et S. C. Concilii die 28 iunii 1873 respondit: « Praepositi coadiutorem sedere debere post « omnes dignitates tam praesente quam absente coadiuto ». Et ratio est quia praecedentia, sicut antiquioritas, concipi nequit sine possessione ipsius beneficii: ast cum coadiutor, ut habet De Herdt, *Prax. cap.*, II, § 5, « non sit verus canonicus sed fictus, non habens ius seu

« titulum in beneficium, sed tantum exercitium et administrationem no-
« mine coadiuti, penes quem residet totale ius in beneficium », sequi-
tur in nullam possessionem beneficii coadiutorem mitti valere: « nullo
« modo - ait Pignatellus, t. IX, cons. 185, n. 39 - fuit ei acquisita vera
« possessio, cum duo in solidum eodem tempore possidere nequeant,
« sed tantum fuit acquisita possessio administrationis quae non suffra-
« gatur ad effectum praecedentiae » (Similia vide apud Scarfant., *ad Ceccop.*, I, tit. XII, n. 5; Barbosa, *de can. et dign.*, c. XXIX, n. 26 etc.). Hinc etiam liquet, secundo, canonicum coadiutorem non esse vere et proprie de gremio capituli, quae altera conditio explicitis verbis a Codice, can. cit., etiam in dignitate vera requiritur ad effectum praesidendi Capitulo.

Quod vero pertinet ad ius peculiare in casu, istud ne a recurrente quidem deducitur ex verbis Bullae collationis, in qua explicita et expressa mentio praetensi iuris praesidendi non invenitur. Neque illa suppleri potest ex generali clausula qua conceditur ut coadiutor pariter frui possit ac valeat omnibus privilegiis et gratiis quibus fruitur coadiutus ratione praepositurae: his enim verbis ea intelliguntur quibus opus est coadiutori ad officium implendum quod specificatur: « eidem ecclesiae in
« divinis ac alias inserviendi, et curam animarum exercendi, et singulas
« alias obligationes ac parochialia munia et officia coadiuto incumben-
« tia supportandi ». « Coadiutoriae enim - ita Ferraris, v. *Canonicatus*,
« art. X, n. 1 - fuerunt principaliter invectae ne Ecclesia ob impedi-
« mentum coadiuti suo defraudetur servitio ... Et ideo, licet omnes et
« singulae praerogativae et honores coadiuti coadiutori tribuerentur,
« haec tamen omnia esse ad servitium Ecclesiae referenda asserit Gar-
« cias, *de benef.*, p. IV, c. 5, n. 26 ». Cf. Pignat., loc. cit., n. 2; Bened. XIV, quaest. 136; Lotter., *de ben.*, q. 25, n. 36.

Itaque punctum praecipuum super quo vertitur controversia, in consuetudine consistit unde potissimum, immo unice, recurrens praetensum ius sibi derivare contendit: « non fa il ricorrente questione di
« diritto propriamente detto, ma di consuetudine più che centenaria,
« per cui al canonico coadiutore fu riconosciuta *o almeno accordata* la
« facoltà di presiedere ». Ad hanc tamen consuetudinem probandam non afferuntur nisi *duo* casus, alter ex anno 1817, alter ex anno 1880: licet autem contrarii non afferantur, quia - teste Episcopo - nullus alius fuit datus praeposito pro tempore coadiutor toto centenario mox elapso, tamen, attenta distantia qua inter se hi casus separantur, minime videtur ea inde probari frequentia et actuum continuatio quae ad inducendam legitimam consuetudinem requiritur.

Praeterea obiicit et ostendit Capitulum, Bullas nominationum utriusque canonici Caminati et Bissi satis differre in hoc puncto a Bulla qua nominatus est canonicus recurrens: nam per illas Sedes Apostolica concessit: « stallum in choro, ac vocem et ***votum in capitulo***, necnon locum « in processionibus aliisque capitularibus actibus... cum omnibus et sin- « gulis privilegiis... ***praeeminentiis***, antelationibus et gratiis quibus dictus « coadiutus utitur », etc. Ulterius constat non levem circumstantiarum diversitatem haberi inter casus qui afferuntur et casum de quo disceptatur: uterque enim coadiutor nominatus fuit praevio consensu Capituli, qui consensus in casu recurrentis requisitus non fuit; uterque liber omnino erat ab aliis negotiis et officiis, dum coadiutor in casu gravissimum pondus curae animarum sustinere debet: hinc facile explicatur cur in praecedentibus casibus Capitulum facile acquieverit et permiserit utrumque coadiutorem coetibus capitularibus praesidere, quod in praesenti casu non obtinet. Quamobrem, ut alia sileamus, non abest a casibus qui afferuntur causa ***precarii***, qua prohibetur ut inde verum ius possessione acquiratur. Audiatur Scarfantonius, loc. cit., lib. I, tit, XIII, n. 38: « Quod si Capitulum ***passum fuisset*** coadiutores varias explevisse ***functiones vel locum occupasse*** contra id quod de iure eis permissum est et gerere spectat, non ***per hoc possunt huiusmodi Coadiutores petere manutentionem*** sub praetextu quasi-possessionis adeptae in exercitio actuum praedictorum, quia isti praesumuntur gesti precario, ideoque sunt inhabiles ad obtinendam manutentionem; ***ac admissio ad eos exercendos censetur facta ad libitum canonicorum, quibus licet nolle quod diu etiam placuit***». Et Pignatellus, loc. cit. consult. 185, n. 9: « Posito quod « coadiutor non sit in possessione huiusmodi praerogativae nisi pro « lubitu canonicorum et precario, sequitur quod ***nulla praescriptio ad « eius favorem inducta est, neque allegari possit in consuetudo, quae, « non praescripta, nullum ius tribuit***».

ANIMADVERSIONES EX OFFICIO. - Enunciatae deductiones satis ostendunt in casu quo de agitur, consuetudinem legitime praescriptam deficere. Haud ab re tamen videtur inquirere, num, in praesenti iure quo utimur Codicis, *sola* consuetudo afferri valeat ut legitimus titulus praesidentiae vel praecedentiae favore coadiutorum.

Et videtur negativam sententiam praevalere oportere. Enimvero, ut supra ostensum est cum agebatur de iure communi, rationes cur huiusmodi ius coadiutoribus abnuatur, petuntur ***ex ipsa natura*** rei seu officii coadiutoralis: quatenus nempe coadiutor nullam possessionem habet ***beneficii***, et ideo verus non est sed ***fictus*** canonicus, neque ullo modo

censeri potest *de gremio* esse Capituli. Atqui consuetudines quae id efficerent quod natura rei sinere nequit, iam ex hoc ipso habendae forent profecto ut irrationabiles.

In casu Codex adeo fortiter requirit ad praesidentiam ut quis sit de *gremio capituli*, - ut iuxta superius dicta - ipsis dignitatibus veris et effectivis huiuscemodi ius concedat sub hac restrictiva clausula: *dummodo sit de gremio capituli*: quanto magis id adversari dicendum est coadiutoribus? Et animadvertatur generatim, Codicem in casu nonnisi unicam exceptionem admittere, nimirum « salvis statutis particularibus », dum commode, si casus tulisset, etiam consuetudines contrarias, ut in aliis sexcentis casibus, commemorare valuisset. Id clare ostendit consuetudines contrarias, in casu, utpote oppositas menti legislatoris esse habendas, et ideo, ad summum, tantummodo ad tramites can. 5 tolerandas. Ad summum - inquam - quia quae irrationabiles esse demonstrantur, nec talem quidem tolerantiam admittunt, ut planum est.

Nec demum praetereundum est in capitulo Placentino statuta particularia haberi magis etiam restrictiva quam ius Codicis. Nam cessante prima dignitate, constitutiones capitulares ius praesidendi devolvunt, non quidem ad dignitatem sequentem, sed ad *antiquiorem* ex canonicis, « licet hic - explicite cavetur - sit in ordine subdiaconali ». Quum, iuxta laudata Codicis verba, praescriptum constitutionum in casu omnino praeservetur atque ut lex sit servandus, vix dicere attinet quantum e contrario vulneraretur si praesidendi ius ei qui non solum antiquior non est ex canonicis, sed nondum est canonicus decerneretur. Atqui certum est nullam consuetudinem dari posse in Capitulis adversus constitutiones capitulares, cum immo quilibet canonicus in actu possessionis capiendae de earumdem religiosa observantia iusiurandum nuncupare teneatur.

Quare, etc.

Resolutio. - Porro in plenariis Emorum Patrum comitiis habitis die 11 decembris 1920 in Palatio apostolico Vaticano, proposito dubio Sacra Concilii Congregatio respondendum censuit: *Negative.*

Quam resolutionem referente postridie infrascripto S. C. Secretario, Sanctissimus D. N. Benedictus divina Providentia Papa XV approbare et confirmare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NOMINATIONES

Brevibus Apostolicis nominati sunt:

16 decembris 1921. — *Vicarius Apostolicus de Limon,* R. D. Augustinus Blessing, e Congregatione Missionis Sancti Vincentii a Paulo.

19 decembris 1921. — *Vicarius Apostolicus de Manciuria Meridionali in Sinis,* R. P. Ioannes Maria Blois, e Congregatione Parisiensi Missionum ad exteros.

23 decembris 1921. — *Vicarius Apostolicus Aegypti,* R. P. Hyginus Nuti, O. F. M.

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

NOMINATIO

Brevi Apostolico nominatus est:

13 ianuarii 1922. — *Delegatus Apostolicus in regno Persarum,* R. D. Hadrianus Smets, Protonotarius Apostolicus ad instar participantium.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 17 gennaio 1922, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) Introduzione della Causa di beatificazione e canonizzazione del Servo di Dio Alfredo Pampalon, sacerdote Professo della Congregazione del Ssmo Redentore;

2) Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Luca Belludi, detto Beato, dell'Ordine dei Frati Minori;

3) Intorno alla concessione ed approvazione delle Lezioni proprie del II Notturno nell'Officio della Dedicazione della Chiesa Cattedrale di Plasencia.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

7 gennaio 1922. Monsig. Luigi Sincero, *Consultore della Sacra Congregazione per gli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

» » » Monsig. Francesco Borgongini-Duca e Monsig. Giuseppe Pizzardo, *Consultori della Sacra Congregazione Concistoriale.*

» » » Il Revmo P. Ladislao Marszalkielwicz, dei Resurrezionisti, *Consultore della Sacra Congregazione di Propaganda Fide.*

10 » » Monsig. Decio Botti, *Pro-Segretario per l'Economia della Sacra Congregazione di Propaganda Fide.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistente al Soglio Pontificio:

13 gennaio 1922. Monsig. Giovanni Gamberoni, Arcivescovo di Vercelli.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

16 novembre 1921. Monsig. Amedeo Lefebvre, della diocesi di Sherbrooke.
29 » ». Monsig. Claudio E. Burdet, della diocesi di La Plata.
4 gennaio 1922. Monsig. Carlo Ammirante, dell'archidiocesi di Napoli.

Prelati Domestici di S. S.:

12 novembre 1921. Monsig. Edoardo Feuiltault, dell'archidiocesi di Québec.
17 dicembre » Monsig. Vittore Casanova, della diocesi di Ajaccio.
» » » Monsig. Francesco Stefani, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giorgio Périès, dell'archidiocesi di Parigi.
18 » » Monsig. Gualtiero Fitzmaurice, della diocesi di Green-Bay.
» » » Monsig. Guglielmo J. Peil, della medesima diocesi.
20 » » Monsig. Dionigi O' Doherty, Rettore del Collegio dei Nobili Irlandesi, in Salamanca.
4 gennaio 1922. Monsig. Tommaso Maguire, della diocesi di Ardagh.
15 » » Monsig. Leone Pietro Francesco Gry, della diocesi di Angers.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

19 gennaio 1922. Al sig. Anatolio de Cock de Rameyen, dell'archid. di Malines.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

23 dicembre 1921. A S. E. il sig. Daniele Garcia Mansilla, Ministro Plenipotenziario della Repubblica Argentina presso la Santa Sede.
» » » A S. E. il sig. Dott. Camillo Krofta, già Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica Czeco-Slovacca presso la Santa Sede.
9 gennaio 1922. Al sig. comm. Matteo Liesens, della diocesi di Namur.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

5 gennaio 1922. Al sig. Valentino Ruiz Senen, della diocesi di Madrid.
13 » » Al sig. dottor Federico Funder, direttore della *Reichspost.*

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

24 novembre 1921. Al sig. Pietro Emilio D'Anjou, della diocesi di Rimouski.
18 dicembre » Al sig. Augusto Chancerelle, della diocesi di Quimper.
20 » » Al sig. Taddeo Blazejewicz, consigliere al Ministero per il Culto Cattolico in Polonia.
» » » Al sig. Cesare Camerini, dell'archidiocesi di Firenze.
» » » Al sig. Valeriano Strzalkowski, del Ministero per il Culto Cattolico in Polonia.
12 gennaio 1922. Al sig. Enrico Roger, della diocesi di Lilla.
15 » » Al sig. Carlo Baus, della diocesi di Bruges.
» » » Al sig. Giulio Baus, della medesima diocesi.
21 » » Al sig. Achille Gasthuys, dell'archidiocesi di Malines.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

24 novembre 1921. Al sig. Ermenegildo Lepage, della diocesi di Rimouski.
16 dicembre » Al sig. Ambrogio Malaspina, della diocesi di Aiaccio.
18 » » Al sig. Gustavo Keller, della diocesi di Green-Bay.
3 gennaio 1922. Al sig. Giovanni Battista Antonio Rougier, della diocesi di Limoges.
6 » » Al sig. Maurizio Dupont, dell'archidiocesi di Cambrai.
12 » » Al sig. Luigi Buchez-Dansette, della diocesi di Lilla.
» » » Al sig. Edoardo d'Halluin Francois, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Omero Declerck, della medesima diocesi.
18 » » Al sig. Giuseppe Petit, della diocesi di Namur.
19 » » Al sig. Federico Giovanni Paley, della dioc. di Southwark.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

12 gennaio 1922. Al sig. cap. Roger Appert, della archidiocesi di Parigi.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa.

11 gennaio 1922. Al sig. senatore Giuseppe Libbrecht, della diocesi di Gand.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

3 agosto 1921. Al sig. Antonio Martinez, della diocesi di Portorico.
21 dicembre » Al sig. Uberto Van Gassel-Timmermans, della diocesi di Ruremonda.
3 gennaio 1922. Al sig. Costantino Acquasanta, della diocesi di Frascati.
12 » » Al sig. Guido Zappa, di Roma.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

7 dicembre 1921. Monsig. Pietro Tesauri, della diocesi di Reggio Emilia.
» » » Monsig. Francesco Macchioni, della medesima diocesi.
19 » » Monsig. Mario Marcucci, della diocesi di Livorno.
21 » » Monsig. Cesare Federici, di Roma.
23 » » Monsig. Vendelino Szabó, della diocesi di Gran Varadino.
» » » Monsig. Adalberto Schriffert, della medesima diocesi.
30 » » Monsig. Edoardo Šittler, dell'archidiocesi di Praga.
» » » Monsig. Venceslao Müller, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Antonio Vřeštál, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Rieber, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Zaus, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Luigi Soldát, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Ottocaro Vošahlík, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Francesco Vojta, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Agostino Skalitzky, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Adolfo Bick, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Venceslao Čubr, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Antonio Hoffmann, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Domenico Brazda, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Emanuele Hrdlička, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Kebrle, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Venceslao Kotreh, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Pomrhonc, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Leopoldo Schopf, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Venceslao Davídek. della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Lorenzo Jakeš, della diocesi di Budweis.
» » » Monsig. Giovanni Zeman, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Paclík, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Kříž, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Kukla, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Praschl, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Luigi Simeth, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Budař, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Simone Pokoj, della medesima diocesi.

30 dicembre 1921. Monsig. Lorenzo Niescher, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Hille, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Antonio Stulík, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Carlo Zivsa, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Ptáčník, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Feigl, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Matteo Höfferl, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Zlák, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Šácna, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Venceslao Voneš, della medesima diocesi.
7 gennaio 1922. Monsig. Filippo Picconi, di Roma.
12 » » Monsig. Bernardo Rein, della diocesi di Münster.
» » » Monsig. Giulio De Lescluze, dell'archidiocesi di Malines.
» » » Monsig. Luciano Luciani, della dioc. di Trieste e Capodistria.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

30 dicembre 1921. Il sig. Michele de' Conti Pecci, di Roma.
10 gennaio » Il sig. Evan Morgan, dell'archidiocesi di Cardiff.
19 » » Il sig. Armando de Behault de Dornon, dell'arch. di Malines.
» » » Il sig. Marchese Edoardo Persichetti Ugolini, dell'archidiocesi di Aquila.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

15 dicembre 1921. Monsig. Mario Boninsegni, della diocesi di Santo Sepolcro.
» » » Monsig. Nicola Camaiti, della medesima diocesi.
23 » » Monsig. Giovanni Batt. Gasparotto, della dioc. di Concordia.
» » » Monsig. Andrea Boucher, dell'archidiocesi di Parigi.
30 » » Monsig. Filippo Tesa, di Roma.
» » » Monsig. Angelo Barbagallo, della diocesi di Acireale.
14 gennaio 1922. Monsig. Tommaso Glasnović, dell'archidiocesi di Scopia.
» » » Monsig. Giuseppe Hochscheid, dell'archidiocesi di Colonia.
17 » » Monsig. Alberto Maurano, dell'archidiocesi di Udine.
» » » Monsig. Giuseppe De Andreis, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Fantoni, della medesima archidiocesi.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa soprannumerario di S. S.:

11 gennaio 1922. Il sig. Giorgio A. John, dell'archidiocesi di Agria.

NECROLOGIO

19 gennaio 1922. Monsig. Carlo Ugo Gauthier, Arcivescovo di Ottawa.
23 » » Emo Sig. Card. Enrico Almaraz y Santos, Arciv. di Toledo.